

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. július 23.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN IRGALMA

Énekek: 77,1; 641; 276,4; 272, 1.4.5.6

Lekció: Jób 33,24-30.

Alapige: Jakab 5,11.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy ide gyűjtöttél bennünket egybe, erre az órára. Köszönjük Neked jelenlétedet, mely megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Megvalljuk, hogy Nélküled és a Te igéd nélkül sötétségben járnánk, sötétséget gondolkodnánk, sötétek lennének a cselekedeteink. Olyan hálás a szívünk, hogy az élet világosságát tártad és tárod elénk. Sötétségből kihoztál bennünket az élet világosságára.

Magasztalunk Téged a Te jó tervedért, jó akaratodért. Magasztalunk Téged azért, mert jót akarsz velünk, és ezt véghez is viszed. Köszönjük Neked, hogy közösen figyelhetünk itt az ígére, és imádkozhatunk azokért a testvérekért, akik úton vannak már a csendeshétre.

Kérünk oltalmat, védelmet az ő számukra, hogy megérkezessenek, és mindazok számára, akik ezekben a percekben, vagy órákban indulnak majd el! Kérünk Téged, Urunk, hogy itt a gyülekezet közösségében hadd éljük át a Te szeretetedet, irgalmadat! Megszólaló igéd üzenetével biztass, bátoríts, ints, fedj bennünket! Segíts a megszentelődés útján előre menni – amennyire csak lehetséges –, hogy egyszer majd, amikor Előtted állunk, Jézus Krisztus vérével nem csak megtisztítva, hanem megfehérítve is legyünk! Tiszta, hibátlan, szeplő nélküli nép álljon majd Előtted. Hadd köszönjük meg, hogy ezen a vasárnapon is hangzik a Te igéd sok-sok helyen, sok-sok gyülekezetben!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus evangéliuma prédikáltatik, amely elég arra, hogy létrehozza a közösséget az ember és Te közötted, Atyánk. Elég arra is, hogy összekapcsoljon bennünket, egyik hívőt a másikkal. Ezt a szent népet és szent sereget, amely ugyan harcol, küzd itt a földön, küszködik bűneivel, nyomorúságával, testi-lelki gyöt-

relmeivel. Köszönjük, hogy mégis Te őröd ezt a népet, hit által, az üdvösségre. Áldunk Téged, ha ennek a népnek lehetünk már mi is a tagjai, és áldunk Téged, ha meghallatod velünk, hogy hogyan léphetünk be azon a kapun, amely az életre visz. Istennünk, kérünk, hogy végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts Neved imádsására, magasztalására!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Hetek óta olvassuk a Bibliaolvasó Kalauz szerint a Jób könyvét. Igehirdetés is hangzott ebből a múlt vasárnap is. A gyülekezetből többen megszólítottak és megkérdezték, hogy vajon hogyan is van Jób könyvében, amit olvasunk egy-egy nap? Milyen megrendítő igéket lehet olvasni, legfőképpen Jób gondolatairól, érzéseiről, szavairól. Vajon nem fordult-e el a hittől, az Istentől ez az ember? Hogyan átkozódik, és hogyan átkozza meg azt a napot, amin született!

Voltak nehéz fejezetek és nehéz mondatok a Jób könyvében, és megtelt a szívem hálával, amikor a Jakab levelében elolvastam ezt az egy mondatot.

Mert tudniillik, soha nem az a döntő, hogy mi hogy látunk egy bibliai személyiséget, hanem mindig az a döntő, hogy Isten hogyan látja. Azért nagy evangélium ez a számunkra, mert mi is komolyan vehetjük azt a bibliai igazságot, hogy nem az a lényeg, hogy én hogyan látom az életemet, hanem az, hogy Isten hogyan látja. Nem az a lényeg, hogy én hogyan értékelem a hitemet, vagy hitetlenségemet, hanem az a lényeg, hogy Isten hogyan értékeli.

Ebben az egyetlen mondatban, itt a Jakab levelében, Jóbról olvasunk, ahol az ige azt mondja, hogy: „Jóbnak tűrését hallottátok, az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes”. Milyen érdekes, testvérek, hogy Isten így látja Jóbot. Túrni tudott a szenvedésben, a gyászban, a nehézségben, a nyomorúságban, amikor mindent elvesztett ezen a földön. Szerelme tárgyait – ahogy a 276. ének írója írja: „A földön, ha elvesztem szerelmem tárgyait – hát ő tényleg elvesztette. Az ige ennyit mond róla, hogy: „tűrését hallottátok, az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes”.

Néhány üzenetet nézzünk meg ebből az igéből!

Az első hadd legyen az, testvérek, hogy Jóbot Isten példaként állítja elénk az igében. Amikor igét hirdetünk, mindig próbálunk példát mondani, mert úgy sokkal értetetőbb. Itt arról van szó, hogy Isten elénk hoz egy olyan példát, akinek az életében nyilvánvaló lett az Istennek szeretete és igéje. Egy olyan példát látunk itt Jób türelméről, amely örök érvényű példa a keresztyének számára, hiszen, amíg megmarad az Isten igéje – márpedig az megmarad –, ez az ige is hirdettetni és prédikáltatni fog: „Jóbnak tűrését hallottátok...”

Arra gondoltam, testvérek, hogy mit érne a keresztyénség, mit érne az ige önmagában, ha nem lennének példák a számunkra, akikben Isten igéje munkálkodik? Különben a keresztyénség egy száraz tudomány lenne. Különben az ige egy teológiai mű lenne. Az a csodálatos a Szentírásban, hogy az Isten igéje úgy lesz élő és ható, hogy valakinek az életében nyilvánvaló lesz. Hogy valakinek az életében láthatóvá válik az ige. Hogy valakinek az életéből kimutatható, amelyet még a környezete is észrevesz.

Jób ilyen példa a mi számunkra. Megmutatja, hogy igaz az ige. Isten országa nem csak beszédben áll, hanem erőben is, mert vannak ilyen példák. Példaként állítja Jakab oda: „Jóbnak tűrését hallottátok, az Úrtól való végét láttátok”.

Rögtön tegyük fel a kérdést, hogy hogyan vonatkozik ez a mi életünkre? Mi mi-ben vagyunk példák? Egy hívő ember miben példa a családjá számára, a környezete számára? Vajon hogyan fognak bennünket emlegetni egyszer? Mert Jóbót így emlegették, hogy: „túrását hallottátok”. Az első gyülekezetekben ezt hirdették, erről beszéltek nyilvánvalóan: „hallottátok és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes”.

Lehet-e rólunk hasonlókat mondani? Nem biztos, hogy a szenvedésben, de lehet, hogy abban. Lehet, hogy az imádságban.

Én olyan hálás vagyok azokért az idős testvérekért, akiknek az imádságát hallhattam fiatal koromban, fiatal lelkész koromban is. Bizony, egy-egy imádság után azt mondtam, hogy ezt tanítani kellene a teológián, hogy kb. ilyen egy imádság! Lehet, hogy aki elmondta ezt az imádságot, csak 3-4 elemi iskolája volt, de lehet, hogy még annyi sem. Mégis olyan alázattal, olyan Krisztus szeretettel, olyan Isten tisztelettel imádkozott, hogy azt mondtam: „Uram, így szeretnék imádkozni én is!” Emlékszem olyan testvérekre is, akik a szolgálatban voltak hűségesekek. Elöttem példák voltak.

Testvérek, nézzük meg ma az életünket, hogy valamiben – ami az Isten előtt kedves –, lehetne-e bennünket példának állítani?

Olyan kedves az az ige a Cselekedetek Könyvében, amit Dorkásról olvashatunk. Amikor meghalt, akkor elővették azokat a ruhákat, és nézték és emlegették, hogy milyen sokat dolgozott az Úrért, hogy segítette a többieket! Nem csodálatos dolog? Milyen jó lenne, ha bennünket is így emlegetnének! Igen, amikor köztünk volt, amikor még velünk volt... Még a halálunkkor is ilyen példák lehetnénk az Úrral való kapcsolatban, az Úrhoz való viszonyunkban, az Úrnak való szolgálatunkban.

A második üzenete ennek az igének, amiről szeretnék szólni, hogy miért is kavarodik bennünk össze minden, amikor a Jób könyvét olvassuk. Amikor belekerülünk a szenvedésbe vagy a nyomorúságba, vajon miért is nem tudjuk, hogy hányadán vagyunk, hogy minek hol van a helye? Azért nem tudjuk mi azt, hogy a szenvedésben, nyomorúságban, nehézségekben, az életünk keresztjét emelve hogyan kell értékelnünk, hogy arról milyen következtetést kell levonnunk, mert tulajdonképpen ez az ige egy következtetés levonása. Majd mindjárt arról is szó lesz, de testvérek ez azért van, mert a mi emberi elménk mindig érdem szerint gondolkodik. Mi mindig azt gondoljuk, hogy valamit érdemlünk vagy nem érdemlünk. Mi mindig azt gondoljuk, hogy Isten érdemünk szerint bánik velünk. Olyan sokakkal találkoztam a szolgálatom alatt, akik belekerültek nyomorúságba, gyászba, betegségbe, vagy ők vagy a családtagjuk, és akkor megkérdezték, hogy: „tessék mondani, ezt érdemljük mi? Hát ilyen rosszak vagyunk”? Mert mi erre vagyunk beállítva: aki szolgál az Úrnak, az nem ezt érdemli.

Jóbról, aki igaz, istenfélő, bűngyűlölő – Isten maga mondja róla –, mi azt gondolnánk, hogy nagy jutalmat kap és nem betegséget, fájdalmat, gyászt, keresztet. Mert mi mindig erre vagyunk beállítva, hogy mi érdemlünk valamit. Ez csak addig van így a fejünkben, testvérek, amíg újjá nem születünk, amíg új értelmet nem kapunk az Istentől. Mert aki új értelmet kap, az olyan lesz, mint Pál apostol, aki azt vallja, hogy: a bűnösök közt az első vagyok. Ott lefelől állok.

Aki új értelmet kap az Úrtól, az meg fogja látni azt, hogy semmit nem érdemlünk. Csak azt érdemljük, amit az úrvacsora vétele előtt az egyik kérdésben mondtunk, hogy: büntetést, halált, kárhozatot érdemlünk. Akkor annyira tudjuk, hogy hiszem és vallom, de a hétköznapi életben nem mindig tudjuk. Ott már rögtön jön az, hogy: mit tettem, milyen jó voltam, hogyan éltem a családomért! Hát ezt érdemlem?

Testvérek, Isten megtanít bennünket arra ebben az igében, hogy nem érdemben kell gondolkodnunk, hanem ahogy az igének a második fele mondja: „az Úr irgalmas és könyörületes”. Mert a hívó ember nem az érdemeit fogja vizsgálni, hanem az Úr irgalmát és könyörületét fogja meglátni. Amíg ezt nem látjuk, addig nem fogjuk érteni a Jób könyvét sem, de a többit sem. Addig nem nyílik ki előttünk a Biblia. Addig nem ismerjük Istennek a tervét ebben a világban vagy a mi életünkben, amíg azt gondoljuk, hogy valami jár nekünk, vagy amíg azt gondoljuk, hogy valamit érdemlünk Istentől.

Jakab egyetlen mondatban foglalja össze, amikor azt mondja: „Jóbnak túrését hallottátok, az Úrtól való végét láttátok”, majd levonja a következtetést, hogy az Isten irgalmas és könyörületes.

Nézzük meg, mit mond még az ige: „... az Úrtól való végét láttátok”. Azt mondja nekünk az ige, hogy a szenvedő ember akkor teszi jól, ha nem a szenvedéseire néz, hanem az út végére, mert lesz vége! Azt mondja az ige: „... az Úrtól való végét láttátok”. Nekem csak két ige jutott eszembe a Szentírásból – de lehet, hogy van több is – ami arról beszél, hogy valaminek a vége milyen.

A Zsidóknak írt levélben azt mondja: „emlékezzetek meg előjáróitokról, akik szólták nektek az Isten igéjét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket”. A János evangéliuma 2. részében, amikor a kánai menyegzőben odaviszik a bort, és azt mondja a násznagy, hogy: minden ember a jó bort adja fel először, aztán amikor már azt sem tudják, hogy mit isznak, majd akkor a „lőrét”. Te meg a jót a végére tartogattad.

Testvérek, a hitelenség mindig csak a pillanatnyi körülményekre néz, a hit azonban – tanuljuk meg a Szentírásból –, hogy mindig az egész valóságot látja, nemcsak annak darabját.

Nehéz a szenvedés, súlyos a kereszt. Viszont az a kérdés, hogy az életednek egy darabját látod-e, vagy az egészet látod? Annak a fényében azt a darabot, ami miatt esetleg el vagy keseredve, vagy ami miatt most sírsz, vagy amit súlyosnak és keresztnek érzel?

Van egy ének az énekeskönyvben, amelynek egy sorát különösen is szeretem. A kedves, esti (502.) ének írója azt írja a 3. versben, hogy: „Nem látod-é a holdat? Fél arca int, mosolyg csak, Pedig kerek egész. Van sok, mit itt az ember, Nem lát jól földi szemmel, És oktalan nevetni kész”. Mert ha valaki a holdat megnézi, csak egy darabot lát sokszor belőle. Csak egy sarlót, vagy pedig egy felet, félholdat. Mit mond az énekíró? Hogy kerek egész. Persze, hogy kerek egész, csak egy részét nem látjuk.

Pontosan az a hit, hogy amit nem látok, azt tudom, hogy van! A hit a nem látható dolgokról való meggyőződés. Mert meg vagyunk róla győződve, hogy a holdnak van egy másik fele és egy nagyobb része is, nem csak az a kicsi darab, amit belőle látunk. A Jób történetét is csak így tudjuk felfogni és a mi életünk történetét, keresztjét, szenvedését is így tudjuk hordozni, hogy én tudom, hogy az útnak ez csak egy kicsi része. Ennek a kicsi résznek van vége: „az Úrtól való végét láttátok”.

Csodálatos az, ha valaki az egészet tudja nézni, ha valaki a szenvedését, keresztjét, fájdalmát, csalódásait a mennyei Jeruzsálem fényében tudja nézni! Mert azt mondja az ige, hogy: „... figyeljétek életük végére!”

A Bibliában az, hogy „vége” – nem azt jelenti, hogy vége valaminek, hanem, hogy figyeljétek a célját, a kimenetelét. A Jób könyvét akkor értjük meg, ha a szenvedéseinknek, a nyomorúságainknak, a keresztjeinknek, a fájdalmainknak, a csalódásaink-

nak nem az *okát* fogjuk keresni, testvéreim, hanem a *célját*. Nem azt, hogy *miért* adta azt rám az Isten, hanem azt, hogy *mire* adta azt Isten? Mire akar megtanítani az-zal? Hova akar elvezetni?

Amikor Ezékiás király olyan nagy nyomorúságba esett, Isten Ézsaiás prófétát küldi el hozzá. „Rendeld el házadat, mert meghalsz!” Ezékiás befordul a fal felé, elkezd sírni, könyörögni a kis életéért. Kap még 15 év hosszabbítást, és akkor az mondja ez a nagy király, hogy: „bizony, javamra vált a nagy keserűség”. Ezt akkor nem tudta, amikor ott feküdt halálos betegen. Amikor eljött a vége, akkor már tudta. Akkor már megláttatta vele Isten, hogy: látod, így kellett volna szemlélni!

Bizony, javamra vált! Azért, mert a Róma 8,28. ma is igaz: „Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra van”. Azért, testvérek, mert ez az ige arról beszél, hogy Jób szenvedése, Jóbnak a nyomorúsága az Úr kezében volt. „Az Úrtól való végét láttátok...”. Az Úr nem feledkezett el Jóbról. Mi a szenvedések, nyomorúságok között mindig arra gondolunk, hogy az Isten elhagyott bennünket, az Isten elfeledkezett rólunk. Nem gondol a mi ügyünkkel az Isten, nem lát bennünket, nem tudja, hogy én az Ő gyermeke vagyok. Az ige azt mondja, hogy: „az Úrtól való végét láttátok”. Ez az Úrtól volt, Isten nem maradt adósa Jóbnak. A gyászát, a háznak a szomorúságát felváltotta a gyermekzsivaj, és visszakapott kétszeresen mindent, amit elvesztett. A jó ott volt a végén, és Jób akkor ingott meg, de hite soha nem dőlt meg. Jób akkor értetlenkedett és kérdezte a miértet, amikor nem előre tudott nézni, hanem csak a mára.

Emlékeztek, mikor az apostol írja a szenvedő, üldöztetést elviselő keresztyéneknek, hogy: a mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk, az milyen nagy dicsőséget szerez nekünk! Nem a szenvedés miatt, hanem a szenvedés után mi lesz. A hit, az mindig erre tud nézni, testvérek.

Jób történetéből tanuljuk meg, hogy lám, a szenvedés is lehet bizonyágtétel! Ahogy szenved az ember, az is lehet bizonyágtétel.

Oda lehet-e állítani bennünket úgy, hogy egy nehéz helyzetben hogyan reagáltunk? A gyászban vagy a fájdalomban hogyan reagáltam? Vajon lehet-e mondani, hogy hitben, így: „mert türelmét hallottátok”?

Volt egy kedves, hívő lelkész feleség – az itt ülők közül is, bizonyára, akik hívő körökben mozogtak régebben, ismerték –, aki középkorú korában rákos lett. Aztán, nemsokára meg is halt, de a körzeti orvos megtért a betegágya mellett, mert azt mondta, hogy ilyet ő még nem látott. Így szenvedni, így hazafelé készülni, így az Úrhoz menni, ilyet még nem látott. Igen, testvérek, Jóbot is ezért állítja oda az Isten, és ezért kérdi meg tőled és tőlem, hogy bennünket vajon oda lehet-e állítani? Egy-egy helyzetben türelmesek vagyunk-e, vagy türelmetlenek? Tudunk-e tűrni, vagy nem tudunk?

Végül, testvérek, mi a végső következtetés? Az igének a legnagyobb csodája nem is az, amit eddig mondtam Jóbról, hanem az, ami most következik, amiben Jakab levonja a következtetést. Jakab nem is Jóbról akart írni, a Szentírás nem az ember-ről akar írni, hanem a kegyelmes Istenről. Ezért Jóbról csak annyit ír, hogy: „tűrését hallottátok, az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes”.

Vagyis Jakab kiról akart írni? Az irgalmas és könyörülő Istenről. Jóbot azért említi meg, mert ez a könyörület és ez az irgalom megjelent az életében. Tehát nem is Jóbról ír Jakab nekünk, nem is róla szól az ige igazán, hanem a könyörülő Istenről. Arról, hogy irgalmas és könyörületes. Nem az a lényeg, hogy milyen volt Jób, hanem azt mondja az ige, az a lényeg, hogy milyen az örökkévaló Isten.

Jób könyvében olvasunk egy nagyon drága ígét. Ezt jó lenne, ha a testvérek, velem együtt kívülről tudnák! A különböző fordításokban másként van, ezért elmondom az eredeti fordítást. A Jób 33, 24. verse, amit a lekciónban olvastam: „És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam!”

Az eredeti Károli fordítás szerint – az 1590-es Bibliában, ha valaki megnézi – úgy van a vége, hogy: találtam engesztelést. Ugye milyen drága dolog? A Jób könyvében, ahol azt gondoljuk, hogy a szenvedésről van szó, kiderül, hogy Krisztusról van szó! Ahol azt gondoljuk, hogy Jób keresztjét adja élénk az ige, hogy milyen az az ember, aki mindent elveszt ezen a földön, élénk adja azt a Krisztust, aki által mindent megnyerhetsz ezen a földön. Mert felkiált ott az egyik férfi: találtam váltságdíjat, találtam engesztelést!

Jób könyve arról szól, hogy ez az Isten könyörülete és ez az Isten irgalma. Ez, hogy van váltságdíj és, hogy van engesztelés. Mert ott van a Bibliában a nagy kérdés: avagy, mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért? Vajon hogyan válthatom ki az életemet a pusztulásból, a kárhozatból, a pokolból?

Jób könyvében felhangzik a nagy evangélium. Mondta valaki, hogy: jaj, tiszteletes úr, az Ószövetségben nincs is evangélium! Viszont, ha ezt megnézzük, a Jób 33,24-et, amikor felkiált nagy örömmel, hogy: találtam engesztelést, van váltságdíj, van valami reménységünk!

Ha majd vége lesz a szenvedésnek, jön valami, aminek viszont nem lesz vége. Mert a Biblia élénk adja azokat az isteni javakat, azokat az üdv javakat, amiknek nem lesz vége. Gondoljatok arra, hogy örökös öröm lesz a fejünkön, ennek nem lesz vége. Éneklik Mózes és a Bárány énekét – az is olyan énekóra lesz, amelynek nem lesz vége soha. Dicsérjük majd a mi Istenünket, a megöletett Bárányt, aki a bűnt mind elvette a vére árán, mert van váltságdíj!

Tudjátok, hogy mi a Jób könyvében az Isten irgalma és könyörülete? Mi azt szoktuk nézni, hogy ha elveszt mindent, akkor mi abban az irgalom? Hogyha beteg lesz és szenved egy ember, akkor mi abban az Isten irgalma? Én úgy fogalmaztam meg, hogy Jób könyvében az az isteni irgalom és szeretet, hogy Jóbot mindez a szenvedés és mindez a veszteség már hitben találta. Találhatta volna hit nélkül is. Egy hit nélküli, pogány emberrel nem eshet meg, hogy meghalnak a gyermekei balesetben? Egy pogány emberrel nem eshet meg, hogy elveszíti a vagyonát? Dehogynem.

Az Isten könyörülete az volt, hogy Jóbbal ez úgy esett meg, hogy ő hitben volt. Jób az Úr volt.

Ezért nem mindegy, testvér, hogy te az Úr lesz-e vagy az Úr vagy-e? Hitetlenül is jöhet rád a betegség, a nemszeretem esztendő, amelyre azt mondja a szíved: nem szeretem ezeket! Az a hitetlenre is és a hívőre is eljön egyaránt, csak a hívőt már az Isten irgalmas könyörületében találja mindez. Bár ő is kétségeskedik, de kétségbe nem esik. Ahogy az ige mondja: „kétségeskedünk, de kétségbe nem esünk”.

Lehet, hogy Jób szájából kijönnek olyan szavak, melyeken elcsodálkozunk, de az Isten mégis úgy látja, hogy türelmes volt, és az Úrtól való vége dicsóíti majd azt az Istent, aki mindent elrendelt, és aki mindent a kezében tart. Múltkor láttam – azt hiszem a televízióban, de hát a saját gyermekeim születésénél is láthattam –, hogy a megszületett, kis csecsemőt megfogja a szülésznő, vagy egy ápolónő, aztán odatartja a csap alá, ráengedi a vizet és mosogatja. Ugye, ilyenkor az ember megretten, hogy jaj, de aztán a következő gondolat mindig az, hogy ő már nem az első gyermeket tart-

ja a kezében! Ő már biztos tudja, hogy hol kell megfogni, hogy ki ne csússzon a kezéből, és ő már biztos tudja, hogy mit miért csinál? Bár az a gyerekeknek lehet, hogy pillanatnyilag nem jó, de mégis azt kell tennie. Biztos kéz tartja.

Ez a kép jutott eszembe, amikor Jób könyvét olvassuk, hogy van egy ember, akit ilyen biztos kéz tart. Szenvedésben, nyomorúságban, gyászban, élete keresztjeiben egy ilyen biztos kéz tart.

Meg van írva, testvérek, hogy az Úr az övéit így tartja, és megtartja. Ez a drága ige is jelentse a számunkra azt, hogy Jób könyvét is így lássuk! Jézus Krisztus ragyogjon fel nekünk! Mert a példa a szenvedésben a számunkra nem is igazán Jób, hanem Jézus Krisztus.

Olvassátok el a Gecsemáné kerti történetet! Olvassátok el a kihallgatást! Olvassátok el a keresztre feszítést! Olvassátok el, amikor azt mondja Jézus: „én Istenem, én Istenem, mért hagytál el engemet”! Lássátok meg a végét, amely nem a kereszt, és amely nem Arimátiai József hűvös sírboltja, hanem, amelynek vége a húsvét, a feltámadás! A vége a győzelem, hogy az Isten népe énekelhesse évszázadok múlva, hogy: győzelmet vettél, ó feltámadott! Dicső amit tettél, teljes a diadalod! Hogy mi ne a pillanatra figyeljünk, hanem az örökkévalóság fényei ragyogják be az életünket! Ezt akarja az Úr.

Lásd meg ebből, hogy az Isten nem marad adósa Jóbnak! Kipótolom néktek – mondja Joel könyvében az ige – az esztendőket, amit tönkretett a sáska, a szöcske, meg az én nagy seregem. Mert az Isten többet adni kész, mint hinné emberi ész.

Nem tudom, hogy van-e valaki, aki szenved? Jakab olyan kedvesen mondja: „Szenved-é valaki köztetek? Akkor imádkozzon”. Akkor boruljon le az Úr előtt! Akkor mondja azt csöndesen: „Szenvedésben engedelmes, kísértésben győzedelmes, Jézus Krisztus légy kegyelmes”! Téged szeretlek, Tőled fogadok el mindent. Engedd, hogy ne csak a felét lássam a dolgoknak, hanem a valóságot szemléljem, az Igazságot, aki Te, Magad vagy!

Ámen.

Imádkozzunk!

Áldunk Téged, Urunk, hogy irgalmas vagy és könyörületes. Köszönjük, hogy igazságos is vagy, és igazságod nem engedte, hogy a bűn büntetlen maradjon, de irgalmasságod megengedte, hogy más tegyen helyette eleget. Ezért azt a büntetést, amit mi érdemeltünk volna, magára vette a mi Urunk, Jézus a Golgota keresztjén, és egyetlenegy áldozatával örökké tökéletessé tette a megszentelteket.

Urunk, köszönjük, hogy Jézus Krisztusban mégis igaznak tekintesz, úgy, ahogy Jóbot is annak tekintetted. Dicsőítünk Téged azért Urunk, hogy ezen a földön Veled lehet elhordozni a szenvedést is hitben, reménységben, Veled való közösségben. Ezért kérünk, Urunk, hogy adj élő hitet minél többeknek, hogy a szenvedés, a halál, az elmúlás, a fájdalom az ne úgy érje őket, hanem hitben, Rád tekintve, Veled és Benned élve!

Ámen.

272,1.4.5.6 ének

Gastorius Severus, Weimar, 1681.

Mind jó a- mit Is- ten té- szen, Szent
Ó én- vé- lem is úgy té- gyen, Mint
az ö a- ka- rat- ja,
ked- ve né- ki tart- ja. Ó
az Is-ten, Ki ín- ség- ben Az ö- vé- it meg-
tart- ja, Hát lé- gyen, mint a- kar- ja.

(...)

4. Mind jó, amit Isten téssen, Ó az én idvességem, :/:
Ó velem rosszul nem téssen, Rábízom egész éltöm.
Örömben, Keresztben Mind nyilván megmutatja,
Hogy javamat akarja.

5. Mind jó, amit Isten téssen: Ha oly pohárt innék is, :/:
Amelynek íze szívemnek Nagy-keserűn esnék is,
De eltűröm, Mert víg öröm Felváltja ezt végtére,
Sok bűm enyhítésére.

6. Mind jó, amit Isten téssen, Mind örökké ezt vallom, :/:
Ha rajtam bű, bánat léssen S kell bosszúságot látnom.
Mindazáltal Megvigasztal, Mint édes Atyám, engem,
Mert csak ő segítségem.